

Älä tue pentutehtailua – Miksi rotukissa maksaa

Maine Coonin, ja ylipäätään rotukissaharrastuksen suosio on tuonut mukanaan ikävän lieveilmiön, pentutehtailun. Torit, apulat ja muut myyntiforumit ovat tulvillaan ”mix” ja ”rekisteröimätön rotukissa” – ilmoituksia. Lehtien lööpit huutavat kauhutarinoita pentutehtailijoiden tuotoksista, sairaista ja kuolleista pennuista, ja kuinka asioista käydään oikeutta.

Pentutehtailu on vaarallista leikkiä kissojen terveydellä. Tehtailijat eivät ota selvää, eivätkä edes välitä kissojen taustoista, joita laittavat yhteen. Tehtailussa tärkeintä on saada mahdollisimman hyvä tuotto pennuista, joten pennut hoidetaan huonosti ja hyvin yleisesti myös luovutetaan aivan liian aikaisin. Kun vanhempien terveyttä ja yhteensopivuutta ei ole testattu, voi tuloksena olla mitä surullisimpia pentukohtaloita.

Mixejä ja ”puhdasrotuisia” tehtailevat ovat usein taitavia esiintyjiä, jotka osaavat puhua mustankin valkoiseksi. Tosiasia kuitenkin on, että vaikka kissa näyttäisi miltä, se ei ole rotukissa, jos sillä ei ole rekisterikirjaa. Kaikki pitkäkarvaiset kissat eivät ole norjalaisia metsäkissoja tai maine cooneja, eikä näitä rotuja ole todennäköisesti kissan taustoissakaan. Myös tavallisessa kotikissassa elää vahvana pitkäkarvageeni, ja sillä sipuli. Siinäkin tapauksessa, että molemmilla pennun vanhemmista olisi rekisterikirjat, mutta pennulla ei, pentu on ihan tavallinen kotikissa. Rotukissastatuksen voi saada vain ja ainoastaan rekisterikirjalla. Rekisterikirja ei myöskään ole mikä tahansa A4-lappunen vaan virallinen, leimallinen ja allekirjoitettu kirja, josta löytyy kissan tiedot ja sukutaulu.

(Kuva: Kissaliitto)

Toreilla ja turuilla kaupattavan ”rotukissanpennun” normaalia halvemmassi hinnaksi selitellään usein sitä, että kasvattaja säästi rekisteröintikuluissa ja jätti rekisteröinnin pennunostajalle, jos tämä haluaa sen tehdä. Tämä on ikävä kyllä puppu! FIFeen ja Suomen Kissaliittoon voi rekisteröidä kissan vain rekisteröity kasvattaja (joita pentutehtailijat eivät yleensä ole, tosin inhottava tosiasia on sekin, että myös epärehellisiä kasvattajanimen omistajia löytyy) ja jos pentua ei ole kasvattajan toimesta

rekisteröity, sitä ei voi enää rekisteriin saada. Rekisterikirjoissa säästäminen on myös harvinaisen ontuva selitys. Rekisterikirja maksaa 34 euroa/pentu, eli oikeassa kasvatustyössä se on minipieni osa kaikista muista kasvatuskuluissa.

Oikean, tunnollisen kasvattajan tunnistaa siitä, että hänellä on kasvattajanimi, hänen kaikilla siitoskissoillaan on rekisterikirja, kissat on terveystestattu ja testitulokset ovat julkisia tai vähintään pentujenostajien nähtävillä. Terveystestaaminen ei tarkoita pelkkää FIV/FELV-testiä tai muutamaa geenitestiä. Vastuuntuntoinen Maine Coon -kasvattaja myös ultraa kissojen sydämet ja munuaiset, ja röntgenkuvaa lonkat. Tunnollinen kasvattaja tekee jokaisen pentueensa harkiten, käyttää vain sallittuja ja järkeviä yhdistelmiä. Tavoite pitäisi olla rodun vieminen eteenpäin, ei pentujen tuottaminen. Tämä tarkoittaa määrätietoista, suunnitelmallista työtä, jossa ei säästetä aikaa, vaivaa eikä rahaa. Silloin kun toimitaan näillä periaatteilla, kasvatustyö on kasvattajalle intohimo, jota tehdään täydestä sydämestä. Pelkästään rahallisesti mitattuna tällainen harkittu kasvatustyö tuottaa tekijälleen hyvin suurella todennäköisyydellä tasaista tappiota, mutta kasvattajan työ palkitaankin ihan muilla arvoilla kuin rahassa.

Miksi rotukissa sitten maksaa? Ihmisten on helppo niellä rotukoirien hinta, mutta ei rotukissojen. Tämä on todella kummallista. Asialleen omistautunut kissakasvattaja on nimittäin tehnyt mittavia taloudellisia satsauksia jo ennen kuin ensimmäinenkään oma pentue näkee päivän valon.

Ensin on harrastettu rotua, kuljettu näyttelyissä, opiskeltu itsenäisesti ja kasvattajakursseilla. Viimein on päästy vaiheeseen, jossa hankitaan oman kissalan kantaemot ja –isät. Jotta sukutauluissa ja yhdistelmissä olisi jotain itua, heti alkuun tai viimeistään jossain kohti kasvattajataivalta, siitoskissoja on haettava ulkomailta. Sukutaulu ja matkat maksavat maltaita. Tuontikissalle tehdään nippu testejä heti sen tultua maahan, jotta varmistetaan, että se ei tuo mukanaan ikäviä tartuntatauteja. Siitoskissat kasvavat pennuista aikuisiksi huolellisessa hoivassa. Tuontikissan, kuten minkä tahansa elollisen olennon kanssa, voi sattua myös ikäviä yllätyksiä. Se voi paljastua sairaaksi yksilöksi tai siitostesteissä voi tulla esiin jotain sellaista, että kissaa ei voikaan käyttää siitokseen.

Siitoskissojen terveystestaaminen on aihe, jota ei voi liikaa korostaa. Jokainen siitokseen suunniteltu yksilö pitäisi ehdottomasti testata. Täysi setti - geenitestit, ultrat, röntgenit –riittävän pitkälle erikoistuneella specialistilla maksaa useita satoja euroja kissaa kohti, eikä testaaminen ole edes kertaluonteinen tapahtuma, vaan esimerkiksi sydänultra pitäisi uusia useampaan kertaan kissan elämän aikana.

Lemmikkien, siitoskissojen ja kasvattien kanssa on tärkeä käydä näyttelyissä, koska se on oikeastaan ainoa paikka, jossa kissoistaan saa palautetta. Näyttelymenestys ei luonnollisesti ole ainoa mittari oikein tehdystä työstä, mutta tärkeä mittari sekin on. Jos kasvattaja ei näyttelyä kiissojaan ollenkaan, asioita ei tehdä ihan oikein. Siitoskissoille olisi syytä kerätä niitä korkeimpiakin titteleitä, koska se kertoo jotain niin kissan laadusta kuin luonteestakin. Tämä tarkoittaa automaattisesti sitä, että sertejä on kerättävä ulkomaita myöten. Näyttelyttäminen on kallista lystiä ihan kotimaassakin. Kaksipäiväiseen viikonloppuun matkakuluineen, hotelliyöpymisineen ja näyttelymaksuineen ja mahdollisine palkkatomine vapaapäivineen hurauttaa siihenkin helposti yhden etelänmatkan verran rahaa.

Seuraavaksi voidaankin ynnätä kissojen peruselinkulut. Ruoka, vitamiinit, rokotukset, tarvikkeet, hiekat, eläinlääkärikulut ja vakuutukset tekevät melkoisen loven kasvattajan lompakkoon nekin. Cooni on iso rotu, joten kaikkea kuluu normaalikissaa enemmän ja esimerkiksi kuljetusboksien ja kiipeilytelineiden on oltava isompia ja kestävämpiä (=kalliimpia).

Kun viimein on päästy niin pitkälle, että aletaan toivoa pentuetta, senkään alkuun saattaminen ei välttämättä suju ilman kustannuksia. Naaras ja kolli eivät ehkä asu saman katon alla, vaikka kasvattajan omia olisivatkin. Vähintään matkakuluja siis tulee. Usein kolli lainataan toiselta kasvattajalta, ja silloin on varauduttava maksamaan astutusmaksut (100 euron molemmin puolin per pentu).

Pennut asuvat kasvattajan luona vähintään 12-viikkoiseksi, rokotusohjelmasta riippuen yleisimmin 14-15-viikkoisiksi. Emokissan tiineyden aikana menee hämmästyttävä määrä ruokaa, ja kun pennut näkevät päivänvalon, päästään jo rikkomaan ennätyksiä. Tunnollinen kasvattaja satsaa kissojensa ruokintaan ja laadukas, lihapitoinen ruoka, ei sekään ole halpaa.

Pentue nostaa kasvattajan menopuolelle aina hurjan piikin. Ruokaa, vitamiineja, hiekkaa, siivous- ja pesuaineita jne kuluu coonitalouksissa normaalioloissakin melkoiset määrät – pienet pennut lisäävät tätä kulutusta uskomattoman paljon. Pennut madotetaan, rokotetaan ja mikrosirutetaan. Jokainen ruokakauppa- ja eläinlääkärireissu on tyyris, varsinkin jos pentuja on useampi kuin yksi-kaksi. Normaalielinten lisäksi tiineydessä ja pentujen kanssa voi sattua melkein mitä vain. Jos tiineyden kuluessa on emosta huolta, tarvitaan lääkäriä. Synnytys ei ehkä sujukaan kuten pitäisi, ja päädytään keisarileikkaukseen. Pentujen kasvaessa joku voi raisuissa leikeissä loukata jalkansa, toinen silmänsä, koko pentue voi saada vatsataudin jne. Myös emo voi sairastua, samaiseen vatsapöppöön, nisätulehdukseen, mihin vain. Tämä tietää automaattisesti lisää kuluja, koska apua haetaan lääkaristä luonnollisesti viivyttämättä.

Yleisestä hintaluokasta selvästi alaspäin poikkeava hinta tarkoittaa rekisteröidylläkin kasvattajalla sitä, että jossain kohtaa on oikaistu. Useita satoja maksava mix- tai rekisteröimätön ”rotukissa” on kotikissa, jolloin näin kovaa hintaa ei voi mitenkään perustella. Kotikissat ovat ihania olentoja, ja lemmikkeinä varmasti yhtä rakkaita kuin rotukissatkin, mutta ne pitää myös myydä sellaisina. On kotikissan arvoa alentavaa, että siitä pitää yrittää huijaamalla tehdä jotain, mitä se ei ole. Tosiasia kuitenkin on myös se, että kukaan tuskin maksaisi kotikissasta 500 tai 700 euroa.

Ostamalla ”halvemman rotukissan” ja säästämällä muutaman satasen oikeaan rekisteröityyn rotukissaan verrattuna, pidät pentutehtaat pyörimässä ja romutat oikeiden, vastuuntuntoisten kasvattajien pitkäjänteistä työtä. Kannattaa muistaa, että pelastamalla yhden suloisen pentutehtailijan tuotoksen – tekee vain tilaa seuraavalle. Niin kauan, kuin on kysyntää, on tarjontaa eivätkä pentutehtailuun liittyvät surulliset tarinat lopu.

Ethän siis tue pentutehtailua!